

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27.03.2019, sp. zn. 5 Tdo 108/2019, ECLI:CZ:NS:2019:5.TDO.108.2019.1

Číslo: 11/2020

Právní věta:

Při posuzování trestní odpovědnosti za přečin zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 1 tr. zákoníku, k němuž mělo dojít nikoli řádným vedením účetnictví právnické osoby jejím statutárním orgánem, nelze vycházet jen z formálního označení funkce fyzické osoby, která má být pachatelem uvedeného přečinu, ale je třeba respektovat celkový charakter a povahu právního vztahu mezi touto fyzickou osobou a právnickou osobou, jakož i skutečný obsah činnosti, kterou fyzická osoba prováděla ve prospěch dané právnické osoby. Proto není vyloučeno, aby nesla primární odpovědnost za uvedený trestný čin jiná fyzická osoba, kterou statutární orgán právnické osoby pověřil vedením jejího účetnictví, byť ji poté řádně nekontroloval a umožnil, aby taková fyzická osoba spáchala výše uvedený trestný čin. Člen statutárního orgánu pak může být účastníkem ve formě pomoci na tomto trestném činu [§ 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku], u něhož lze s poukazem na zásadu subsidiarity trestní represe (§ 12 odst. 2 tr. zákoníku) uplatnit jen odpovědnost podle jiného právního předpisu, např. podle zákona o účetnictví.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 27.03.2019

Spisová značka: 5 Tdo 108/2019

Číslo rozhodnutí: 11

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění

Předpisy: § 254 odst. 1 tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl dovolání nejvyššího státního zástupce podané proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 10. 2018, sp. zn. 6 To 339/2018, jako soudu stížnostního v trestní věci vedené u Okresního soudu Plzeň-město pod sp. zn. 32 T 67/2017.

I.

Rozhodnutí soudů nižších stupňů

1. Rozsudkem Okresního soudu Plzeň-město ze dne 24. 1. 2018, sp. zn. 32 T 67/2017, byl obviněný P.

B. uznán vinným přečinem zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 1 alinea 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ve zkratce „tr. zákoník“), kterého se dopustil skutkem popsáním ve výroku o vině v citovaném rozsudku. Za tento přečin byl obviněný odsouzen podle § 254 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců, jehož výkon mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 a 1/2 roku. Dále byl obviněnému uložen podle § 67 odst. 2 písm. b) a § 68 tr. zákoníku peněžitý trest ve výměře 100 denních sazeb s výší jedné denní sazby 1 000 Kč, tedy celkem ve výměře 100 000 Kč. Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku mu byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 100 dnů pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku byl obviněnému uložen i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárních a dozorčích orgánů v právnických osobách, a to na dobu 5 let. Poškozený Sportovně střelecký klub policie R. P., z. s. (dále též jen „poškozený“), byl podle § 229 odst. 1 tr. ř. odkázán se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Proti tomuto rozsudku Okresního soudu Plzeň-město podal odvolání jak obviněný P. B., tak i poškozený. O odvolání obviněného rozhodl Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 16. 7. 2018, sp. zn. 6 To 87/2018, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. b) a d) tr. ř. zrušil napadený rozsudek Okresního soudu Plzeň-město v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 tr. ř. vrátil věc soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. O odvolání poškozeného rozhodl Krajský soud v Plzni tak, že je podle § 256 tr. ř. zamítl jako nedůvodné.

3. Na podkladě citovaného odvolacího rozhodnutí Krajského soudu v Plzni projednal trestní věc obviněného opětovně Okresní soud Plzeň-město. Usnesením tohoto soudu ze dne 8. 10. 2018, sp. zn. 32 T 67/2017, byla věc obviněného P. B. podle § 222 odst. 2 tr. ř. postoupena Finančnímu úřadu pro Plzeňský kraj, územní pracoviště v P., neboť skutek, pro který byl obviněný stíhán, by mohl být posouzen jako přešůpek podle zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů. Soud prvního stupně vymezil stíhaný skutek tak, že obviněný v období od 27. 4. 2013 do 23. 3. 2015 jako statutární orgán (předseda) Sportovně střeleckého klubu policie R. P. (dále též jen „klub“) se sídlem v P., který byl podle zákona č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů, ve znění pozdějších předpisů (do 31. 12. 2013), a podle zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (od 1. 1. 2014), ve spojení s čl. XIV bodu 3. stanov Českého střeleckého svazu odpovědný za hospodaření spolku jakožto účetní jednotky ve smyslu § 1 odst. 2 písm. a) a § 9 odst. 3 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o účetnictví“), nezajistil dostatečný dohled nad již pravomocně odsouzeným hospodářem klubu P. H., kterého pověřil vedením účetnictví klubu, čímž ve výše uvedeném období nebylo vedeno účetnictví klubu v souladu s ustanovením § 7 zákona o účetnictví ve spojení s prováděcí vyhláškou č. 507/2002 Sb. pro účetní jednotky účtující v soustavě jednoduchého účetnictví (dále jen „vyhláška“), neboť nebyly prováděny roční inventarizace majetku (podle § 29 a § 30 zákona o účetnictví), byly zakládány účetní doklady bez podpisového záznamu osoby odpovědné za účetní případ či osoby odpovědné za jeho zaúčtování [§ 11 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 33a odst. 4 zákona o účetnictví], v účetních obdobích let 2013 a 2014 byla vedena nesprávně evidence příjmů souvisejících s účetním obdobím, peněžní deník (podle § 3 vyhlášky) nebyl podepsán odpovědnou osobou, nebyla vedena kniha pohledávek a závazků (podle § 4 vyhlášky), pomocné knihy evidence hmotného majetku a zásob (podle § 5 vyhlášky) a nebyla vedena pokladní kniha a evidence jízd motorového vozidla tov. zn. Kia Sorento.

4. Proti zmíněnému usnesení Okresního soudu Plzeň-město podal státní zástupce Okresního státního zastupitelství Plzeň-město stížnost, o níž rozhodl Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 29. 10. 2018, sp. zn. 6 To 339/2018, tak, že ji podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítl jako nedůvodnou.

II.

Dovolání nejvyššího státního zástupce

5. Nejvyšší státní zástupce podal proti poslední citovanému usnesení stížnostního soudu v neprospěch obviněného P. B. dovolání, které opřel o dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. s odkazem na dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. f) a g) tr. ř. V úvodu svého dovolání nejvyšší státní zástupce nejprve obsáhle shrnul dosavadní průběh řízení a dále vyslovil nesouhlas se zásadním zkrácením období, za něž soud prvního stupně ve svém usnesení dovedl u obviněného jeho odpovědnost za vedení a dohled nad vedením účetnictví, a k tomu uvedl rozsáhlou argumentaci. Nejvyšší státní zástupce upozornil na skutečnost, že odpovědnost za vedení účetnictví v právnických osobách je především na bedrech jejich statutárních orgánů, kterým byl v projednávaném případě obviněný, přičemž k podpoře své argumentace dovolatel odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu učiněná ve věcech vedených pod sp. zn. [5 Tdo 1313/2008](#), sp. zn. [5 Tdo 1283/2015](#) a sp. zn. [5 Tdo 417/2018](#). Současně se vyjádřil k samotnému postavení obviněného v dotčeném klubu. Nejvyšší státní zástupce nesouhlasí ani s tvrzením soudu prvního stupně, podle něhož byla odpovědnost za hospodaření klubu v posuzovaném období svěřena do pravomoci členské schůze. Neztotožnil se též s argumentací, která se vztahuje k ustanovení § 20 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož má rozhodovací působnost statutární orgán. Následně nejvyšší státní zástupce poukázal na skutečnost, že se soudy nijak nevypořádaly s povinností stanovenou v § 35 odst. 2 zákona o účetnictví. Podle tohoto ustanovení měl obviněný provést bez zbytečného odkladu opravu neúplného účetnictví, což však neučinil ani v období, kdy byl podle soudu prvního stupně odpovědný za vedení účetnictví.

6. Pokud jde o subjektivní stránku přečinu, za který byl obviněný stíhán, podle nejvyššího státního zástupce neobstojí právní závěr soudů nižších stupňů, že nebylo prokázáno úmyslné jednání obviněného, protože u něj lze dovést přinejmenším nepřímý úmysl, když dokazování podporuje závěr o lhostejnosti obviněného k osudu majetku klubu. Jak dále nejvyšší státní zástupce zdůraznil, obviněný svým nepoctivým jednáním směřoval k tomu, aby nebylo možno zkontrolovat jeho hospodaření v klubu na podkladě patřičné evidence. Přitom nejvyšší státní zástupce zásadně nesouhlasí se závěry soudů nižších stupňů, podle nichž jednáním obviněného nedošlo k ohrožení majetkových práv poškozeného klubu, jelikož ochrany požívají všechny majetkové hodnoty, jimiž klub jako právnícká osoba může a má právo disponovat. Vzhledem k tomu, že nebylo možno ověřit použití prostředků klubu ve stotisícových hodnotách, je nutno dospět k závěru, že došlo k ohrožení majetkových práv klubu, zejména práv vlastnických. Stejný závěr je podle dovolatele odůvodněn i v důsledku chybějící řádně vedené evidence majetku, s ohledem na niž není možné dohledat umístění, způsob použití a stav majetku, o kterém má být evidence vedena. Nejvyšší státní zástupce zpochybnil rovněž tvrzení soudu prvního stupně, podle něhož doba 23 měsíců je velmi krátká na to, aby obviněný nezajištěním vedení účetnictví mohl ohrozit majetková práva klubu, přičemž podle dovolatele je tato doba dostačující k naplnění všech znaků posuzovaného přečinu.

7. Závěrem svého dovolání nejvyšší státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení stížnostního soudu, jemu předcházející usnesení soudu prvního stupně, jakož i všechna další rozhodnutí obsahově navazující na zrušená rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž dojde jejich zrušením, pozbydou podkladu, a aby přikázal věc Okresnímu soudu Plzeň-město k novému projednání a rozhodnutí.

8. Obviněný P. B. se k podanému dovolání nejvyššího státního zástupce nevyjádřil.

III.

Posouzení důvodnosti dovolání

a) Obecná východiska

9. Nejvyšší soud po zjištění, že byly splněny všechny formální a obsahové podmínky k podání dovolání, dospěl k následujícím závěrům.

10. Pokud jde o dovolací důvody, nejvyšší státní zástupce opřel své dovolání o ustanovení § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. s odkazem na dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. f) a g) tr. ř. Důvodem dovolání podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. je existence vady spočívající v tom, že bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí, nebo byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř. Uplatněný dovolací důvod tedy dopadá na případy, kdy došlo k zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku bez věcného přezkoumání napadeného rozhodnutí, a procesní strana tak byla zbavena přístupu ke druhé soudní instanci, nebo byl-li zamítnut řádný opravný prostředek, ačkoliv již v předcházejícím řízení byl dán některý se shora uvedených dovolacích důvodů. Nejvyšší státní zástupce uplatnil tento dovolací důvod v jeho druhé alternativě, která by v posuzovaném případě byla naplněna za předpokladu, kdyby napadené rozhodnutí stížnostního soudu, jakož i řízení mu předcházející, byly skutečně zatíženy vadami zakládajícími dovolací důvody (či alespoň jeden z nich) podle § 265b odst. 1 písm. f) a g) tr. ř., na které nejvyšší státní zástupce rovněž odkázal.

11. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř. lze relevantně uplatnit tehdy, jestliže bylo rozhodnuto o postoupení věci jinému orgánu, o zastavení trestního stíhání, o podmíněném zastavení trestního stíhání nebo o schválení narovnání, aniž byly splněny podmínky pro takové rozhodnutí. Pokud jde o postoupení věci jinému orgánu, lze tento důvod dovolání spatřovat mimo jiné v tom, že soud rozhodl o postoupení věci orgánu příslušnému k rozhodnutí o přestupku, o jiném deliktu či o kárném provinění, přestože šlo o trestný čin.

12. Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán v případech, když rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo na jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů. Nejvyšší soud přitom musí vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení a jak je vyjádřen především ve výroku odsuzujícího rozsudku nebo jiného meritorního rozhodnutí soudu (v daném případě ve výroku usnesení o postoupení věci jinému orgánu) a je rozveden v jeho odůvodnění. Přitom je povinen zjistit, zda je právní posouzení skutku v souladu s vyjádřením způsobu jednání a jeho následku v příslušné skutkové podstatě trestného činu s ohledem na zjištěný skutkový stav.

b) K dovolacím námitkám

13. Nejvyšší státní zástupce s poukazem na uplatněné dovolací důvody nesouhlasí zejména se zásadním zkrácením období, za něž soud prvního stupně dovodil u obviněného P. B. odpovědnost za vedení a dohled nad vedením účetnictví. Podle nejvyššího státního zástupce obviněný rezignoval na náležité řízení a usměrňování vedení účetnictví klubu a po pořízení majetku i na jeho řádnou evidenci, kontrolu jeho stavu a jeho dohledatelnost. Tímto svým jednáním tak měl obviněný ohrozit majetková práva dotčeného klubu. Současně nejvyšší státní zástupce vyslovil nesouhlas s právním závěrem soudů nižších stupňů, podle nichž obviněný nejednal úmyslně.

14. K tomu Nejvyšší soud zdůrazňuje, že nejvyšší státní zástupce v podaném dovolání důvodně namítal pochybení soudů obou nižších stupňů, pokud jde o právní závěry v tom směru, že jednáním obviněného nedošlo k ohrožení majetkových práv poškozeného klubu a že obviněný nejednal úmyslně. Přestože jsou v této části dovolací námitky nejvyššího státního zástupce důvodné, na rozdíl od jiných případů, na které nejvyšší státní zástupce poukazuje (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2008, sp. zn. [5 Tdo 1313/2008](#), usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2018, sp. zn. [5 Tdo 417/2018](#), a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 11. 2015, sp. zn. [5 Tdo 1283/2015](#)) a v nichž měl statutární orgán příslušné právnické osoby jako účetní jednotky zpravidla klíčové postavení při

vedení účetnictví, v nyní posuzovaném případě je tomu právě naopak. Rozhodující postavení při vedení účetnictví dotčeného spolku a primární odpovědnost za ně měl již odsouzený P. H., který nevedl toto účetnictví řádně, a proto také byl za to důvodně odsouzen. Obviněný P. B. sice v rozhodném období řádně nedohlížel na vedení účetnictví klubu odsouzeným P. H., jak byl povinen učinit, ale za této situace by mohl být obviněný nanejvýš pomocníkem ve smyslu § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, který svou lhostejností odpovídající srozumění [§ 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku] umožnil P. H. nedostatečné vedení účetnictví klubu. Jak již bylo zmíněno, P. H. byl za své jednání spočívající v nikoli řádném vedení účetnictví klubu pravomocně odsouzen trestním příkazem Okresního soudu Plzeň-město ze dne 29. 6. 2017, sp. zn. 32 T 67/2017.

15. Na rozdíl od situace řešené v trestní věci, které se týká usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2018, sp. zn. [5 Tdo 417/2018](#), a v níž jednatel Českého svazu včelařů, o. s., jako statutární orgán této účetní jednotky nejenže nezajistil úplné a věrné vedení účetnictví, ale dokonce sám vystavoval takové účetní doklady, které neměly požadované náležitosti, a sám se tím podílel na nesprávnosti a neúplnosti účetnictví, v nyní projednávaném případě se obviněný P. B. sám nepodílel na zkreslování účetních dokladů ani na vlastním vedení účetnictví, pouze zanedbal dohled nad řádným vedením účetnictví, které bylo uloženo odsouzenému P. H. Jak vyplývá z již výše zmíněného usnesení Nejvyššího soudu, při posuzování trestní odpovědnosti za přečin zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 1 tr. zákoníku nelze vycházet jen z formálního označení funkce toho, kdo má být pachatelem uvedeného přečinu, ale je třeba respektovat celkový charakter a povahu právního vztahu mezi pachatelem a právnickou osobou, v níž byl činný, jakož i skutečný obsah činnosti, kterou pachatel prováděl ve prospěch této právnické osoby. Z provedeného dokazování v trestní věci obviněného P. B. je ovšem zřejmé, že na základě vzájemné domluvy a podle zavedené praxe vedl účetnictví klubu odsouzený P. H., a to již od roku 1993. Podle skutkových závěrů soudu prvního stupně, které Nejvyšší soud respektuje a není oprávněn je zpochybňovat, obviněný byl odpovědný za vedení účetnictví klubu pouze v období od 27. 4. 2013 do 23. 3. 2015, a to v souladu se stanovami přijatými dne 27. 4. 2013. I když tedy byl obviněný v uvedeném období formálně odpovědný za vedení účetnictví klubu, fakticky vykonával tuto činnost i ve zmíněné době hospodář klubu, tj. odsouzený P. H. Z celkového charakteru a povahy právního vztahu mezi obviněným a dotčeným klubem tudíž vyplývá, že obviněný zanedbal pouze své povinnosti týkající se řádného dohledu nad P. H., hospodářem klubu pověřeným vedením účetnictví, ale primární náplní funkce obviněného jako předsedy klubu bylo jeho organizační vedení včetně personálních záležitostí a zajištění sportovní činnosti klubu.

16. Pokud jde o právní závěr soudů nižších stupňů, podle nichž jednáním obviněného nedošlo k ohrožení majetkových práv Sportovně střeleckého klubu policie R. P. jako dotčené účetní jednotky, Nejvyšší soud ho nepovažuje za správný. Námitky nejvyššího státního zástupce jsou v tomto ohledu důvodné, protože ohrožení majetkových práv jiného ve smyslu § 254 odst. 1 tr. zákoníku se může týkat i práv té účetní jednotky, za kterou pachatel jedná a vystupuje (viz rozhodnutí pod č. [37/2009](#) a č. [2/2019](#) Sb. rozh. tr.), a ochrany požívají všechny majetkové hodnoty, jimiž v daném případě dotčený klub jako právnická osoba může a má právo disponovat. Pokud tedy obviněný svým jednáním umožnil P. H. spáchání přečinu zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění, na základě kterého nebylo možné ověřit použití prostředků klubu ve stotisícových hodnotách, je nutné dospět k závěru, že obviněný jako pomocník mohl přispět k ohrožení majetkových práv klubu.

17. Nejvyšší soud poukazuje i na nesprávný postup soudu prvního stupně, který za situace, kdy dospěl k závěru, že u obviněného nebyly naplněny formální znaky stíhaného přečinu, dovozoval neuplatnění trestní odpovědnosti u obviněného P. B. s poukazem na zásadu subsidiarity trestní represe podle § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Taková úvaha by byla namíste pouze v případě, jestliže soud shledal naplnění všech zákonných znaků skutkové podstaty stíhaného trestného činu. Pokud ovšem soud prvního stupně dospěl k závěru, že skutkem, který spáchal obviněný, nebyla naplněna

subjektivní stránka skutkové podstaty přečinu zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 1 tr. zákoníku, pak nemělo smysl vyvozovat neuplatnění trestní odpovědnosti obviněného s poukazem na ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku, neboť v takovém případě by nešlo vůbec o trestný čin již z důvodu, že nebyly naplněny všechny zákonné znaky jeho skutkové podstaty (viz též stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu pod č. [26/2013-II](#). Sb. rozh. tr.).

18. Protože však Nejvyšší soud dospěl k závěru, že obviněný P. B. se mohl dopustit nanejvýš účastenství ve formě pomoci k přečinu zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 1 alinea 1 tr. zákoníku, sám zvažoval použití ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Vzhledem ke všem rozhodným okolnostem posuzovaného případu pak usoudil, že s poukazem na zásadu subsidiarity trestní represe není nutné u obviněného uplatnit trestní odpovědnost, protože jednání obviněného není natolik společensky škodlivé, aby k jeho postihu nepostačovalo uplatnění odpovědnosti podle zákona o účetnictví, jak rozhodly soudy nižších stupňů. Tento závěr učinil Nejvyšší soud zejména s ohledem na větší časový odstup od spáchání stíhaného skutku (více než 4 roky), za který byl jeho pachatel (P. H.) již dříve dostatečně potrestán, přičemž obviněný se podílel na nikoli řádném vedení účetnictví dotčeného klubu jen jako pomocník. Za těchto okolností je projednání skutku, který spáchal obviněný, v přestupkovém řízení dostatečné.

IV.

Závěrečné shrnutí

19. Na podkladě všech popsanych skutečností dospěl Nejvyšší soud k závěru, že nejvyšší státní zástupce podal proti napadenému usnesení Krajského soudu v Plzni dovolání, které sice vycházelo z námitek, jež odpovídají uplatněnému dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., ale tyto námítka nebyly shledány opodstatněnými. Nejvyšší soud proto odmítl dovolání nejvyššího státního zástupce podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. jako zjevně neopodstatněné, přičemž nepřezkoumával zákonnost a odůvodněnost napadeného rozhodnutí ani správnost řízení mu předcházejícího. Jde totiž o závěr, který lze učinit bez takové přezkumné činnosti pouze na podkladě spisu a obsahu dovolání, aniž by bylo třeba opatřovat další vyjádření dovolatele či ostatních stran trestního řízení, nebo dokonce doplňovat řízení provedením důkazů podle § 265r odst. 7 tr. ř.

20. Podle § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. mohl Nejvyšší soud rozhodnout tímto způsobem o dovolání nejvyššího státního zástupce v neveřejném zasedání, proto tak učinil.